

Heltarnas

S a m t a l,

med

Den Tappre och Dmiffelige

men

På sin hemresa ifrån Constantinopel, i nesden
af Breslau, den 19 Januarii 1739, förrådiligen
mördade Swenske Majoren wid Uplands
Regemente till fot,

Den Wälborne Herren
Herr Malcom Sinclair,

uppå

De ljufwa Eliseiffa Fålden i de bddas Hile,
Berättade af Herden Celadon, som af en
gammal obekant Gubbe blifwit oför-
modligen dit och dådan förder
famma år.

STOCKHOLM,
tryckt i Marquardtska Boktryckeriet, 1823.

Företal.

Hör Apollo! låd mig skrifa;
 Ståd mig några rader gifwa,
 Fram för Swears dygna syn,
 Ståd min ringa hand upprita,
 Med en bleker krita,
 Några ord i swarta styn.

Hese Swanor skrifa illa,
 Att Thalia tiger stilla,
 När som hon bör quitta till,
 Såga att hon wet ej gråta,
 När som hon hör rinna låta
 Strider ström för Hjette gill.

Derför fast jag är en Herde,
 Utal mycket ringa värde,
 Drillar jag mig ändock be,
 På med tusand slang frambara,
 Swad till Major Sinclairs åra
 Himlen mig har låtit se.

Du och wet mitt öga sålde
 Lärar, rått så snart det smälde,
 Och wår Sinclair tumla lull,
 Fast jag föråt håttigt snysta,
 Fber du nu ej tunnast lyfta
 Lutan upp ur mitt Skattull.

Lid och saker är så danna,
 Att man får så litet blanna,
 In af det som är reelt.
 Derför får man mig ursätta,
 Att jag denna sot så åta,
 Mycket ej i tjuwet stätt.

Derför unn' mig nu den heder
 Att för Swears fötter neder
 Lägga denna halfwa *) ditt:
 Jag ödmjukast det förhoppas,
 Sinclair låt min blommor knoppas,
 På des muß med kärlig pligt.

*) Ösuakomliga.

Sjunges som: En Celadon gaf fröjderop ic.

1. Sitt när på ljuslig blomsterplan, Jag mi-
 na Lam utförde, Och satte mig, som jag
 war wan, Der jag bäst Lärkan hörde; Så kom
 till mig en gammal man, Beprydd med silfwer-
 håren, Han såg mig gansta gunstigt an, Och
 helsade: god måron!

2. Hör, sade han: Kom Celadon, Följ med
 mig litet stycke, Vagg från dig dina lappris bon,
 Du skall så höra mycket. Jag stod strax upp, lad
 skisten bort, Tog gubben uti handen, Och kom-
 mo wi strax, innan kort, Till obekanta landen.

3. Ett fastligt berg midt för oss war, Det jag
 rått håpna före, Men gubben sade: Å wår Karl!
 Wi så ej hisna bore; Säg? wet du ej, att wet-
 lighet, Har aldrig wunnit åra; Men deremot
 manhaftighet. Ses alltid kransar båra.

4. Här af så blef jag fuller styrkt, Men återgen
 försträcker, När gubbens hand med råstig dyrl,
 Att bergets port blef sträcker: Jag wille rymt
 tillbaka; men, Han fattad' mig i armen, Och
 sade: har du då, min wån, Ej hjerta uti barmen?

5. Jag måste ropa eller he, Det halp dock in-
 tetdera: Jag skulle in, wi singo se: I berget
 gubbar flera, Dem jag dock alla trodde wål,
 Smedan som de wiste, Att de en Swensk upprök-
 tig själ: I krynke lemman hysle.

6. Wi gingo desse snart förbi, I wåra stum-
 ma salar, Men singo derpå genast si, Läck
 ill.

lilje-kladda dalar, Och lundar af Epp-ese-trä;
Samt Eeder-pryddas höjder. Wi togos mot af en
ale, Som war af linder böjder.

7. En äfta Sol med silfwerfken Och pärl-
strålar höga, I klara wägen derpå sen Begyn-
te sig att löga: Hon klädde präktigt guld moår,
Uppå Ugate-bergen, Och gjorde himlen klar och
får, I höga saphirs-färgen.

8. Beredde fogel-swärmen nu, Med gäll-ljud
silfwer-tunga; För denna gyllne purpur-brud Be-
gynnte till att sjunga, Christalle-källan som utför,
Demante-klippan fullra: Hon wid sin klara upp-
gångs dörr, Med pärl-böjlor bullra.

9. Inunder war ett skuggrikt trä, Gråhårig
sig böljde, Dem Nöje satt uppå sitt knä, Och
med sin mantel höljde, Och gaf dem Nectar utur
gull, Och dem i kärlek lyfte, Med ett ord sagdt
den ort war full: Af allt hwad ädelt lyfte.

10. Uel, sad jag, täcke Gubbe, hwad En skähet
du mig ännat? Jag är så hjertans nöjd och
glad, Att jag min Får har lemnat; Säg, får jag
icke här med dig Wakom en buske lesiwa? Och uti
himmelst nöje mig Inswepa och inweswa.

11. Men han mig swarad: Käre håll! Den
här skall bo och bygga, Han måste först på werl-
dens bäll Eld odygden till rygga; Ty utaf alla
du här ser, Är ingen, som ej kämpat, Den ena
mindre, andra mer, Och henne förökämpat.

12. Härwid jag pustad ångsligt till, Men fick
ej tid att tala; Ty sinnet föll mig i en grin, Och
alltför djuffig dwala: Emot oss kom en täcker
park, Ett Floras mästestycke, Der Gudarna af
krusen mark, Har gjort ett sommarstycke.

13. Der stodo lagrar i gewår, Och flara-
de för solen, Derunder wårte röda bår, Som
pydde gröna jorden, Der stod en watten-konst
och gråt, Så klara wattenet flödde; Så war, sad'
Gubben, hennes sed, Sen CARL den Tolfte dödde.

14. Och det är såfångt bjuda till, Beskrifwa
denna prydnad, Med tyfthet jag här hellre will,
Berisfa Himlen lydnad, Dock kan jag ej förtiga,
hwad, Och sen för nåde hånde; Då jag min ö-
gon nöjd och glad, Ut höga stottet wände.

15. För nånde stottets koppar-vort, En hop
skäl-klädde Swänner, Medkommo ifrån Baldurs
ort, Helt trogne Martis wänner: Med dragne
pampar stodo wakt, Att ingen skulle fliswa,
På stottets sammets-klädde präkt, Eller blanka
silfwer stiswa.

16. Men, tänk! så bistre som de här, Med ble-
ka ansigt stodo, Och hotade med blankt gewår,
Så tog de dock till gods, Att gamle gubben led-
de mig, I deras förmal byra, Der ett ungt
lejon road sig, Ett krosadt klot att styra.

17. Jaa håpna nu långt mer, än förr, Men
fräcktes ännu mera, När gubben lätte på en
dörr, Ut klara silfret klåra; Inför densamma
war en sal. En sal för alla salar, Der inne
lusten war helt swal, Och ljuset som i dalar.

18. Kring om ett präktigt silfwerbord, Tolf
Swenska CARLAR suto, Som talte inte många
ord, Men kunga-miner guto, De ätta sågo
gamla ut, De fyra intet spåde, De förre som
de dock förut, Från werlden gjort astråde.

19. Den Nionde i denna rad, Tyckts ha ett
hastigt sinne; Den Tionde sågs djers och glad,
Med

Med mod i bröstet inne; Den Elfte war en sko-
ker far, Han satt och räknat pengar, Han delte
ut, liksom en far, Till sina barn och drängar.

20. Den Tofte war en jirilig, lång, Och wäl
upprättet Hjelte, Den man kund' se ej enda
gång, Sitt karla-hjerta sålde. Hans ögon wo-
ro oförskräckt, Liksom på unga Örnar, Hans
styfwe näs war knyttas läkt, Som rammar up,
på bidenar.

21. Hans korta hår, som ländes opp, Afbit-
dade en krona, Som war åt en så duktig kropp,
En jirilig Huswud-bona, Hans armar, ben
wer full af mår, Hans Kuldror utaf styrka:
Hans länder woro liksom berg Och marmor i
wår kyrka.

22. Han satt uti en Swensker räck, Af blätt
påfabelt klåde, Han hade elghuds-köler ock,
Som aldrig låg i träde, Och handskar utaf sam-
ma slag, Som långt på armen räckte, Tror knappt
mandjetten satt i lag, Den styfwe kragen täckte.

23. Ett tjockt gehång, tre snger bredt; War
spändt på blåa räckon, En gruslig Pamp, den
mängen sett, Nedsabla hela flocken, Satt, dragen
till en tredjedel, I detta gula bälte, Och wille
ut, ge den sin del, Som trofsat denne Hjelte.

24. Ibland så steg han upp och gick, Med si-
na söstar store, Som suttio uti krigsmans skick,
Och söga blanka woro: Han hade sporrar uppå
dem, Så stora, att de påka: Åt sådan fot och
karla-sem, Med sina kringlor hwaka.

25. Sin ganska stora höga hatt, Den guldns
Knappen prydd, Han på sin krönta hjäsa satt,
Sen stanna han och lydde: Hur kämpa-wakten
skyrade, Så att gemären slanna, Man kunde se
han undrade, Ho kom till dödens lamrar.

26. Strax lättas blanka dörron opp, En Swen-
sker Karl framträdde, Med skuten, sargad hjelte-
kropp, Doel miner intet rådde; Hans ansigt war
med blod besöljt, Nedsabladt, trampadt, slaget,
Och bröstet, som hans hjerta dölst, Had' gros-
wa skott intaget.

27. Hans hjerna satt i håret klen, Jag ryser
det att nämna; Men glädes, att ej är för sent
För himlen sådant hämna. Han hade spänd pi-
stol i hand, Liksom han wille skjuta; Men dödens
hårdt åtsnörda band, Befalsten för att sluta.

28. Han helsade på Swenskt maner, Då
Kungen nådigt swara: Och sad': wi känne in-
tet Er, Hvem skulle I wäl wara? Jag är,
sad' han, en Swenskt Major, Mitt namn är
Malcom Sinclair, Min själ nu nylig af mig for,
Från hjertats wrår och winklar.

29. Hur, sade Kungen, blef du dödd? Du tapp-
re krigsbus store? Du äst i blod så sargad röd,
Liksom du slagad wore. Jo, sade han: Hans
Majestät! En oförskämb Bellona, Har så betalt
de trogne skät, Jag gått för Swerges Krona.

30. Ja så, sad Kungen, men hör på, Hwar
war du när du dödde? Tre mil från Breslau,
när en å, Ur mina ådror flödde. Hvem mördat
dig? Ser Rycke män, Som stulo af mig lifwet;
Had' jag fått tid, jag dem igen, Skull suälla
pilar gifwit

31. Ja så, då slås wårt Swerge än, Med
Ryssen uti iswer? Nej, Hans Majt, han är
wår wån, Så sagt åtminston blifwer. Nej, såg!
men hwad för slag had' du, I Breslau till att
gåra? Säg, Hu wi tro, att Kejsarn nu Will
sig på oss försöra?

32. Nej men! det høres intet af, Mitt Åfwen,
Icke var detta: Jag for till Sultan i fullt traf,
Min Konungs wärf förrätta. Åh Sultan! håll,
Håll, Sinclair håll! God wänner, CARLAR alla;
Här är en Swenskt från werldens håll,
Som mördad nödgats falla.

33. Se, hwar hon står, och bloden ned, I strida
fjerrimar rinner, Der kan man se en hjelte-led,
Som ej i dōden swinner: Tänk på, han kommer
från Turkiet! Åh, låt oss då så höra: Hurledes
Mars sin dragne plit, Nu brukar till att föra.

34. Strax reste de sig alle tolf, När Sinclair
att beståla, Som deras blanka silfwer-gulf,
Med röda soften måla; Den Elste sad': sig Hjel-
te, hit, Till bordet me'n du talar, Lågg bort pi-
stolen och din plit, Han dig ej mer hugswalar.

35. Då klef han fram uti sin blod, Att den kring
benen skänkte. Ett karlawäsend, hjeltemod, I
röda föttet blänkte, Den Tofte sad': Berätta
snart, Hwad sker i våra länder, Ditt ärende och
öfwerfart, Samt hwad deruppe händer?

36. Jo, börjad' han: wårt Swea är, En
Dame, som stillo sitter, Och sina gröna lograr står,
Förbid af fogla-qwitter, Den dricker fridens
föta min, Ur Fredrics gyllne forpar, Och skäddar
med en hurtig mine, På sina blåa troppar.

37. Och skall knappt någon hafwa sett En så för-
nustlig Kiecka, Som, fast hon framdels sig beredt:
På grönan kortel stieka; Har hon dock löddat
stinkt gewär; Och lagt utmed sin sida, Så att,
om nå'n, skall gå förnär, Skall han i fallet bida.

38. Hon klär sig som en karl med hatt, Och
lider ingaen mōka. Och purpur-mun får ingaen
fatt, Fast mindre lof att kyssa, Mer än som
hen.

hennes äkta man: Kung Fredric Store, Dyre,
I hwilkens trogna, starka hand, Hon anför-
trott sitt Styre.

39. Och som hon wänlig mine mitt se, Af alla
uppå jorden, Så täcktes hen och nådigt ge, Att
mig de höga orden: Red, Sinclair, red dig till
och far, Till Sultans warma länder, Du wet mi
wänskap plågat har, Sen CAROL war i Bender.

40. Ty for jag dit i största hast, Kom lyck-
ligt och tillbaka; Men åter bort på lyckans fast,
Min Konungs wärf bewaka, Kom lyckligt dit,
förrättad wäl, Hwad mig war budit göra, Fast
owäns arga, fallka själ, Wilt småde-tal kringföra.

41. Då slogs Sultan, och slås ännu Med Ro-
ssa Kessarinnan, De ge hwarannan tu för siu;
Dock tyckes Sultan winna, Och efter jag till
honom for, Strax Kyska Hofwet gifva, Att
jag på Smerges wagnar swor, Med honom
punkter wisja.

42. Man titad Åfwen också sen, Och ilskan der-
med wiste, Att mängen Kys, båd' arm och ben,
För min skull plötsligt miste: Och att jag kund'
ej för min dōd, Det wāna folket lida, Samt att
min klinga ofta flōt, okallad ur min sida.

43. Nu war jag rester derifrån, till Bresslau
ändliga kommen, Hwarest, när såsom min per-
son, Af Amtet blef förnummen, Mig önskades
en lycklig fort, Till Swenska Kungens länder,
Det jag och upptog för en art: Af Sweriges tro-
gna wänner.

44. Men när jag sedan några mil På wagn från
staden hunnit, For en af sex, liksom en pil, För-
ut, Den sen mig sunnit, Han kom tillbaka, lade en,
Och

Och fråga hwad jag förde, För lustigt nytt till
Sweriges land, Som Ryssa kronan rörde?

45. Jag wiffen af, rätt tämlig kort, Men fyra
hans dragoner, De ryckte mig af wagnen bort,
Ursinnige pultroner, Och refwo till sig allt hwad
som, På papper war uppskrifwit, Der jag helt
troget handlat om, Hwad Sverige nyttigt blifwit.

46. Sen sporde han mig åter till, Hwad mera
nytt jag hade; Jag teg derpå, förbittrad, still, Då
annan en stray lade, Mig genom hufwud med ett
lod, så att jag nödgas falla, Min själ for bort,
mitt hjerte-blod Och krafter blefwo alla.

47. Sen högg de mig lem från lem, Fast hjer-
tat i mig pieka, Man orsak har berömma dem,
Som utan till att klicka, Förmodde sluta mig
ihjäl Med estofova pistoler, Den tolfte ligger än-
nu här, För Swenske Loff CAROLER.

48. Och således har offwldigt jag, För owän
mistänkt blifwit, Jag har för samma sett min
dag, Och måst qwittera lifwet. Min själ war
ännu aldrig org, På Ryssa Kejsarinnan; Doct
Ryskar mig, som björn och warg, Handterat här-
atinnan.

49. Och uppå ett föreddigt fått, Man mitt
porträtt utsände: Så att det skulle falla lätt,
Mig så hwar jag anlände, Nu ha de då sin
önskan fått, Doct kan det mig hugswala, Jag
wet, min Konung detta stott, Är ofelbart be-
klaga.

50. Men, Sinclair, hör! den siffe CARL, Till
honom derpå sade: Säg, siel du ej, som tap-
per karl, Dig wärja för slikt skada? Nej, sa-
de han: de rövrad' bort, Som tjuftar, wa-
pen mina, Och gjorde sen processen kort, Och
glömde mig att pina.

51. Nu, sad' Kung CARL, wi säga kan, Det
hjerligt of förtryter; Att en så hurtig karl och
man, Så hårda isar bryter, Och straffe himlen af-
wen dem, Som åt ditt blod sig fagnar, Ell' jändt
de mör dare och män, Ell' dem förswarar, hägnar.

52. Men, apropos, håll Sinclair, hör! Hur är
me Preusska freden? Män tro i folket hjertat döer,
Till tiden är förliden? Nej, nej, Hans Majt,
tro frut, Sultan har hårda nåfwar, Och felas
föga hwar tar sitt, Och ojemt byte jäfwar.

53. Ja, men det wor' lust höra så, De gam-
le tappre Götbar, Ännu en gång med mod gå
på, Och dela Karla-stötar. Man wet att deras
kruttrök lär, Kring werlden ännu lufta, Och in-
gen är, som icke swär, Sig kunna tio tukta.

54. Hans Majestäts duffskjutne hatt, Des
tappra, hwassa klinga, Som skred i många tu-
send fatt, Det skulle dem så tvinga, Att hela
hjertat upp och ned, I bröstet skulle pieka, Och
deras swärd, på karlesed, Begära blod att dricka.

55. Kung Stanislaus, låre! säg, Hur är det
med hans lycka, Säg, wandrar'n än på ojemn
wåa På lyckans falska frecka, Säg, will ej någon
puissance, Mer uppå honom tänka? Har då hans
sol gjort allians, Med mörkret mer ej blänka?

56. Hans Majestät, han lefwer nöjd, På lye-
kans lågre säte: Och tror man, han är föga böjd,
Mer om sin krona tråta, Doct törs jag intet
gerna se, I ödets dällda lagar, Han får den
än en gång kånks, Om himlen så behagar.

57. Rätt som man nu så taltes wid, Så hördes
litet bullra, Och utför fönstren sågs derved: Helt
många wagnar kullra. Man sporde genast ho-
det war, Då bleka wakten swara: En ganska stor
Minister-skar, Är kommen här att wara.

58. En kom strax in, fick audience, Hans sak de snart afgjorde, Sen slog han upp sin reverence För hela Kunga-borde, Gick derpå ut, en ann kom in, Och för sitt Hof agera, Så fermt, att man det skolta mine, Och slughet admirera.

59. Ja, hwart ett Hof af Paphets land, Här hade en minister, Som, med helt nykta kärleks-band, Skul binda alla twister; Och hwar och en kom till förhö, Så snart det honom borde, Men ingen inför deras dö, Skallad tråda förde.

60. Här war en Keiserlig och Frans, Samt Engelsk, Preuss och Rysser, Här war Italiensk och Spansk, Holländsk samt Dansk och Tysser, Ja, jag kan sannerligen ej, Mig alla nu erindra, Men alla syntes utaf mej, I guld och silfwer glindra.

61. Jag stod hos Gubben så långt bort, Att jag ej kunde höra; Hwad desse Herrar talte kort, Ett det till sinnes föra: Dock snög jag uti fluggan fram, Så snart en tala börjde; Som sad sitt Hof fått hjerte-fram, Af allt det Sinclair förjde.

62. Och talten, liksom man förut, Skull trott det Hofwet willa, Och Sinclair på sitt lif fick slut, Och nödgades bli stilla, Han ropar mycket om honör, Om ädelt, Christligt sinne, Och att det Hof allt ärbart gör, För werldens friska minne.

63. Han declarera den infam, Och Hofwets rang owärdig, Som intet hade blugd och skam, Att stå en så rättfärdig, Och när han ändstilla talat ut, Så stöck han uppå foten, Och mente med sin föta trut, Nu lagat hot för seten.

64. Man tog hans talan gunstigt öpp, Med helt förstådda miner, Man lof åt tekens fria löpp Och tungans sifwa liner, Sist tacka man, en kärsligt för De målade ducéer, Som han så ymnigt dem nu gör, Af alla slags kulbreer.

65. Just nu steg CARL den Tolfte bort, Tog Sinclair uti handen, De gingo ut, och innan kort, Sågs de på gröna landen: De gick tankfulla upp och ned, I wäckra gångar gröna, Att de om wigligt taltes wid, Man kunde se och röna.

66. Man kan ej weta hwad det war, Hwarom de råsonera; Men stundem sågs den store CARL, Sig litet alterera, Omföder kommo de igen, Då CARL den Elfte fråga: Hur står det till, min son och wän? Ditt hjerta står i låga.

67. Å, bagatell, sad han, min far, Jag utaf åtrå brinner, Att se om Mars der upp är karl, Och om han franskär winner, Jag will mig laga till gå öpp, Bli borta några dagar, Och föra an min Heste-tropp, På jordens wall och bagar.

68. Kom, Sinclair, sad han, kom, följ med, Wi sku för ro skull pröfwa, Att bröta stål, som rutit trå, Och slufwa koyar söfwa, Wår Sinclair genast färdig war, Höll tropp wed sitta frågor, Han tog en air, som modig karl, Och döblide sina plågor.

69. Glinkt wäsend, sad Kung CARL, Skall bli, Frist, bufar uti Norden, Wåd sol och måne skall så si, Förändring uppå jorden: Kom, Sinclair, låt ek här gå öpp, Och genast stå till chorum, Och rida kring i fullt galopp, På Martis flinka forum.

70. Den Elfte tog den Tolfte fatt, Nätt som han skull marschera: Och sad, min son! wi ha god natt, Till werlden sagt; än mera, Om du nu skulle komma hän, Wor ingen som dig kände, I hela wida Swerges Rån, Ett tankan på dig sände.

71. För öftrigt drar wår Måg, din Bror, Och Swåger Fredric Store, För all ting omsorg, Så jag tror, Om du der sselfwer wore, Så skall det wara andels ett: Du känner det Ulrica, Din syssler, derför kom och sitt, Ej efter oro sitta.

72. Jag menar du må vara mått, Af slika sura
drufwor, Som hade knäppt på thronen trådt,
För'n ordanen dig trugat, Att gå med sig på
fåltet ut. Och fast han grusligt tappa, Så had'
han dock så när en klut, Borrivrit af din lappa.

73. Sen fick du ej ditt Swerige se, För'n kort
förrån du öddde, Du som tolf år och tvenne tre,
Dig på din klinga stödde. Nu är du kommen ut
ro, Blif då, för Guds skull stilla, Vät dem, som
nu på jorden bo, På slika saker grilla.

74. Wid dessa ljufwa faders-ord, Strax so-
nens ögon runno, De stego åter till sitt bord, Och
armar kärligt bunno, Jo, sade han, min ljufwa
far, Jag wet wäl jag är dödd; Men för den
kärlek, som jag har, Till Swerige, jag dock blöder.

75. Jag wet hwad hjerta, kraft och mod, Jag
i soldaten satte, När jag midt för hans ögon stod,
Och sjelf i fåstet fatta, Och der jag red för ryt-
terit: Der wärte mod i bröstet, Der drog en kar-
lä-arm sin plit, Och blod på marken öste.

76. Hjelp, Gud! jag kan ej utan gråt, Och tårar
mig påminna, Då jag och Kehnstöld följdes åt, wid
Narwa, kranfar winna, Der blåsts alarm wi ain-
go på, Så solen hufwud flaka, Och Cronstedt
föbt, så bergen blå, Begynte till att knaka.

77. In Duna slag, An Glischou då, An Cra-
cau, Zomberg, flera, Mång tappre Swenske buskar
blå Ej der souvränt regera? Augustus måste ju
af thron, När som han såg min klinga, Och nu
. . . Det kan mitt hjerta tvinga.

78. Fast mången tyckte att min sol, Sig berg,
de wid Pultawa, Och steg inunder mörker Pol,
Att låta sig begrafwa: Så, tro mig fritt, had'
Fredrikshall. Mitt lif så brått ej ändat: Had' mi-
na grofwa styckens knall, Wäl nya solar ändat.

79. Men nu är fåsångt tala om, De förra
friska tider, Wi weta dock ej huru som, Man
nu på jorden strider, Dock önskar jag mitt Swer-
ge godt, Jag, som des kconung varit, Och klädt
för samua många kort, När jag i fålt har varit.

80. Så må då wäl, I buskar blå, I lejon u-
ti Norden! Vät se, I alltid på er stå, Och ägen
norra jorden! Jag tackar Er för hwar en dag,
Jag Eder commendera, För I gick på i mina
slag, Och woko ingendera.

81. Gack, Sinclair, i ditt rum och sitt, Sätt
wärjan i din skida, Och har dock himlen mycket
gett, Hwarmed wi tiden lida: Wi äga ju en
Gudafröjd, I våra himla-salar, Wårt läger
är af nöje böjdt, I täcka lilje-dalar.

82. Af denne hjelten ifren swann, Hans grym-
ma är ej sägos, Han sig förnyad genast fann,
Hans kropp ej mera plågas; Fast han i werlden
hurtig war, Och kunde tycken winna, Wårt han dock
nu en annan karl, Som wi en gång sku finna.

83. Strax steg wår Sinclair i ett rum, Som
klart af pärlor lysse, Der mötten hjeltar, fam-
nan om, Och honom kärligt lysse, Der inne sågs
i blåa klår, På silkes-klädde throner, Höghborne
ädle som gewår, Ha burit för tre kronor.

84. En guda-lust fringswäfwade, Och allas
hjertan nöjde, Jag skåda det, jag bäfwade,
Och mig till marken böjde, Jag knäppte mine
händer hopy, Och wördsamt gratulera, Med un-
derdånig suel och rop, Dem, som så wäl regera.

85. Sen tog mig gubben wid sin hand, Och för-
de mig tillbaka, Jag gråt, att mina lefnads-band
Förhindrad mig att smaka, Ett sådant nöje, som
här war, För dem, som wäl ha lefwat, Och efter
årens krona rar, Med fulla krafter sträfwat.

26. Derpå fick jag strax se min hjord, Och lam-
ungaerne snälle, Som äto wid sitt blomster-bord,
På samma rum och ställe. Se nu, sad' Gubben,
lemnar jag Dig der jag dig frånledde, Och hlöm
nu aldrig denna dag, En' hwad på honom skedde.

27. Och härpå tog han mig i famn. Och tacka
för godt följse, Jag bad'n säga mig sitt namn, Men
han mig det fördojlde. Sen stultta han från mig
igen, Jag stanna qwar och qwillra, Till den
min utlesde wån, Utur mitt sigte tillra.

28. Sen satte jag mig ned och gråt, Och smka-
de den skade, Att Sinclair så i hastighet, Sin ögon
sammanlade, Det war likwäl en hurtig karl, En
krigsbus och en hjelte, Som, der råson fått blif-
wa qwar, Med Kuthler wäl spännt hålte.

29. Åh! tänk hwar redliga Swensst uppå, Den
Herrens Swenska hjerta, Mång hjeltes hjerta
blifwa må, Mot hans en liten ärtå. Ja tänk up-
på, hur som han föå, Och hwem den getning
gjorde, Samt hur han tyft i döden höll, Hwad
sagas just ej borde.

30. Derfor, I hjestar, som ha mod, Och hjer-
ta uti bröstet, Åh! hännen Malcolm Sinclairs blod,
Som Kuthler mordiskt öste; För öfriet är jag
stadsse Er, Tillaiswen alla tider, Och slutar nu,
helt som jag ser, Wår sol i skuggan skrider.